

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

ראש השנה תשפ"ה // שנה ב' // גליון ב"א

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

תענוגה קלה פון די 'לעכטיגע' גוט מארגן - אשכ"ש' שמועסן
יום ה' נצבים תשפ"ב

ה' באזד פניך יהלכז

ואחר כך התחיל לבאר שהחסד הנמשך על התחתונים ראוי שיהיה נמשך בעם היותר נבחר, והם העם היודעים להודות לשם יתברך, ועל כן אמר אשרי העם יודעי תרועה (תהלים צ"ה ב'), רוצה לומר יודעים להודות לך, כי תרועה כמו בזמירות נריע לו, והעם הזה הם ראויים שיהלכז באזד פניך, כלומר שימשך להם חסד והאמת הנמשכים מאזד פניך כמו שאמרונו, לפי שהם יגילו בשמך כל היום וירומז בעדקתך ויתהללו בשם קדשך ויודו כי אתה סבת הצלחתם, והם מכירים כי תפארת עוזמו אתה וזכי ברצונך תרים קרננו. (ספר העיקרים מאמור ד פרק ג)

'פנים מאירות' הרי הוא ה'סימן טוב' וה'טעולה' לזכות בדיון ול'היכתה לכתובה וחתומה טובה

תוכן המאמר: ה' באזד פניך יהלכז; הקבלה טובה - לשחוק; / העולם צריך לאותן שמוסכבים בפנים מאירות / לומר בראש השנה 'כל מה דעביד הדמנא לטב' לסימן טוב / לא לדבר מילים שאין בהם מתקנות וחסד והדמים / להיות בשמחה עם הקושיים כי המה מצוות הפרטיים שלי מה / לצעוק המלך בלב אמת.

כתיבה וחתומה טובה, הצלחה וסייעתא
דשמיא, שנה טובה ומתוקה.

ענה לו: לשחוק!"

אותו יהודי סבר, שרבי
אביגדור מילער לא
הבין מה ששאלו,
ולכן חזר ושאלו:
"אני שואל
מהרב, איזה

הקבלה טובה - לשחוק!

ימים אחדים קודם

ראש השנה,
נכנס יהודי אחד
לרבי אביגדור
מילער זצ"ל,
וביקש מלפניו

עצה טובה, איזה

קבלה טובה שיקבל על

עצמו לכבוד שנה החדשה

הבעל"ט, בכדי שבזכות זה, יתן לו הקב"ה

קבלה טובה שאקבל, שאזכה בדיון?."

ענה לו רבי אביגדור: "לשחוק!".

חשב יהודי זה: כנראה שרבי אביגדור מילער כבר הוא זקן בא בימים, ואינו שומע בטיב, ואינו תופס השאלה.

ר' אביגדור מילער הבין ותפס מה שיהודי זה חושב עליו, אמר לו רבי אביגדור: אני שומע טוב ויפה, ואני יודע היטב, ואף על פי כן אני עונה לך, שתקבל על עצמך לשחוק!".

ענה יהודי זה: "למי אשחק? מתי: היכן?..."

העולם צריך להיות להם אותן יהודים שיפניהם מאיר לכולם

ענה לו רבי אביגדור מילער כזה: כל בעל הבית של חנות, כל סוחר, עושה בסוף השנה חשבונות גדולות, לראות אם החנות מרויח, או מאבד. עושים כל סוגי חשבונות לראות מה שצריכים לתקן, מה שצריכים להוסיף כח וחיל, ומה שצריכים לשנות בהחנות.

היה פעם עושר גדול, שהיה לו רשת עסקים שהתפשט בהרבה עיירות ומדינות. פעם אחת הוא אסף אסיפה גדולה מכל המנהלים של החניות מכל המדינות, וישבו לעשות חשבונות. מה שמרויח כל חנות, כמה מוחרים שם, ממה שצריכים לעשות חדשות, מה שצריכים להזמין מחדש, מה שהוא טוב להמסחר

ומה שלא טוב. וכן עברו על כל סניף של המסחר, מספר העובדים שעבדו שם, כמה משלמים להם. ואכן נתברר שבאחד מן החנותים, יש פועלים יותר מן הצורך.

קרא הבעל הבית להמנהל ואמר לו: כתוב לי רשימה מכל הפועלים, ונא לברר מי שישלח מן החנות, ומי שישאירו לעבוד. ולאחר שהמנהל עשה לו הרשימה, אמר לו הבעל הבית מי שישלח, ולהמנהל לא איכפת לו מי שישלח. כשהגיעו לאחד מן הפועלים, אמר לו המנהל: "אני מבקש ממך, שפועל זה אל תפטר, הוא מוכרח להיות בהחנות!".

שאלו העושר הבעל הבית: "מהו עמו, מה טיבו?".

אמר לו המנהל: "הבת שחוק שפועל זה נותן להקונים, תדע לך, שהרבה קונים שנכנסים בהחנות, נכנסים רק לקבל הבת שחוק שלו! הרבה אנשים נכנסים רק משום שהם רוצים לשכור עמו! הוא כל כך בידידות, הוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות, הוא נותן פריסת שלום לכולם, דבר נחוץ מאוד שיהיה לנו פועל זה בהחנות, אותו אי אפשר לשלח!".

הבעל הבית הסכים, אכן, מי ששחוק לכולם, הוא מביא קונים ביותר, אותו אכן לא ישלחו.

אומר רבי אביגדור מילער: פעם אחת בשנה יושבים בשמים ממעל, ועושים חשבון, 'כל באי עולם עוברין לפנינו כבני

מי ששחוק לכולם, מי שנותן 'סבר פנים יפות' לכלל ישראל, עליו אומרים כל הסניגורים 'רבונו של עולם! העולם צריך לך! הבת שחוק שלו, החמימות שלו לכלל ישראל, כל כך הרבה יהודים ממתניים על החיזוק והבת שחוק שלו, הוא צריך לישראל בחיים...

אריכות ימים, כי העולם צריך לכל יהודי שיש לו פנים מאירות, כי הרבה אנשים מאוד מצפים ומייחלים על הבת שחוק והבוקר טוב שלו, הרבה יהודים מצפים שיוכלו לשפוך לפניהם את הלב הקשה שלהם.

יש הרבה אנשים שעל ידי שהם צועקים עליך, ויש להם טענות עליך, על ידי זה הם מקילים מעליהם את הלב קשה שלהם, ואתה צריך להיות כאן בעולם לזה המטרה. יש הרבה דרכים כיצד שופכים את הלב הקשה, אבל העולם צריך להבת שחוק והנחת שלך.

זהו הקבלה טובה שצריכים לקבל על עצמינו לכבוד השנה החדשה, ובכדי שנזכה בדיון.

לומר בראש השנה 'כל מה דעבדי רחמנא לטב' בתוך סימן טוב ובזה יובן, מה שאיתא בשלחן ערוך (סימן תקפ"ג ס"א),

המחבר מביא שם כל הסימנים שאוכלים בראש השנה בתוך סימן טוב. וכפי שיוצא לנו מהשלחן ערוך, שצריכים לאכול דברים טובים ומתוקים לסימן טוב, שיהיה לנו שנה טובה ומתוקה. כותב שם הג"ר שלמה קלוגער ז"ל: אין הכוונה על דרך תפילה, בשעת האכילה אין מתפללים, שעת הסעודה אינה זמן תפילה. זהו זמן של בטחון ואמונה, שמראים להקב"ה, שאכן עכשיו הוא ראש השנה, יום הדין, יש לנו אימה ופחד מיום הדין, אבל אני מאמין ואני בטוח בה', שיהיה לנו שנה טובה

מרון', כל בריאה מהעולם עובר לפני ה' בפרטיות, וה' עושה הרבה החלטות. כמו שאומרים בפיט 'ונתנה תוקף', אבל מי ששחוק לכולם, מי שנותן 'סבר פנים יפות' לכלל ישראל, עליו אומרים כל הסניגורים "רבנו של עולם! העולם צריך לו! הבת שחוק שלו, החמימות שלו לכלל ישראל, כל כך הרבה יהודים ממתנים על החיזוק והבת שחוק שלו, הוא צריך לישאר בחיים, לו אתה צריך ליתן פרנסה, צריך להיות לו שנה טובה, שיוכל להמשיך בעבודתו הקודש!".

אנו צריכים לדעת, עומדים עכשיו לפני פתח של השנה חדשה. צריכים לקבל על עצמינו לשחוק, להראות את האהבת הקב"ה שלנו, אהבת התורה, להראות יותר אהבת ישראל, לחיות יותר עם פנים מאירות, שפנינו יהיה מאיר באמת, בכל מקום שאני עומד והולך אהיה בשמחה ובנחת, ולא להיות מבוהל מכל דבר.

שעת הסעודה אינה זמן תפילה. זהו זמן של בטחון ואמונה, שמראים להקב"ה, שאכן עכשיו הוא ראש השנה, יום הדין, יש לנו אימה ופחד מיום הדין, אבל אני מאמין ואני בטוח בה', שיהיה לנו שנה טובה ומתוקה...

הפירוש של 'פנים מאירות' הוא: שלא נתפעלים מאחד שאמר לי דברים דוקרים. אין אני כועס על שום אחד, אין אני מבוהל מדברי הזולת.

יש הרבה אנשים מאוד, שיש להם טבע, שכשאחד אומר להם דבר מה, או אם אירע להם איזה דבר - למשך שבועיים ושלשה שבועות המה יוצאים מן כליהם, נכנסים בעצלות, וביאוש ח"ו.

אנו רוצים שיהיה לנו אריכות ימים, ומי שיש לו פנים מאירות צריך שיהיה לו

וברכה - כמו כן הוא בענין הדיבורים, מדברים רק מה שמונח בזה מתיקות, ויש בזה חסד ורחמים.

להיות בשמחה עם הקרשיים שזה המצוות הפרטיות שלי מה'

יהודי היה אצלי, והוא מתחיל לספר מהקושיים שעובר עליו, ומה שעובר על בניו. ה' סיבב שיש ליהודי זה בנים שיש להם קושיים, וגם בניו יש להם בנים שיש להם הרבה קושיים. וכשבניו באים אליו על יום טוב, הוא נעשה מאוד מושבר מזה, כי יש לו לב חם מאוד והרגישים לבניו, והוא נתרגש מאוד מהקושיים שעובר עליהם.

ושחנו עמו בפרטיות הענין, ויצא מן השיחה דבר חיזוק:

כשמגיע עכשיו יום טוב ראש השנה, והאדם מתחיל לחשוב מהקושיים שעובר עליו, ומיד הוא מתחיל לחשוב:

מגיע עתה שנה חדשה, ומה יהיה עם כל הני קושיים...?

כל הני המחשבות אין בהם סימנא טבא, הרי זה מחשבות מ'לא טוב', זהו מחשבות חרופות, זהו מחשבות חמוצים. אסור לנו לאכול בראש השנה מאכלים חמוצים, ומאכלים שמראים על לא טוב. וכמו כן אסור לנו לדבר ולא לחשוב מדברים חמוצים, מדברים שאין בהם טוב.

כשאדם מתחיל לחשוב: "ומהו תפקידי בעת כזה?".

ומתוקה. והוא מביא מאחד מדרושים שלו (פרשת כי תבא תרי"ב), שבראש השנה צריך האדם להיות שמח ולומר 'כל מה דעביד רחמנא לטב', כי הרי צריכים להרבה סימנים טובים, אוכלים סימנים טובים, אומרים יהי רצון, ולכן צריכים גם במשך יום ראש השנה, כסדר להיסובב בשמחה, ולומר 'כל מה דעביד רחמנא לטב', ועל ידי כן נתהפך הכל לטובה. ולכן הוא אומר שבראש השנה אחר תפילת שחרית, כשמסיימים תפילת מוסף אומרים 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד - גם זו לטובה'. ולכן תיקנו - אומר רבי שלמה קלוגער - לאכול מאכלים טובים ומתוקים ולומר כל הני יהי רצון, שאם ח'ו' שנגזר על האדם להיפך - ה' ישמרינו - על ידי אמירת 'לטב ולברכה' יתהפך הכל לטובה, ואכן נעשה הכל לטובה ולברכה, אמן כן יהי רצון.

לא לדבר מילים שאין להם מתיקות חסד ורחמים

במשך כל היום של ראש השנה, לא יהיה האדם אף פעם בכעס, לא להוציא אף פעם מילים שאינו טוב. לא יצעוק, ולא לכעוס, לא לדבר דברים חרופים, ולא דברים איומים, ולא מילים שנראים כשולון. כל הני מילים אין בהם סימנא טבא. אין אוכלים מאכלים חמוצים, אין אוכלים 'אגוזים' שמרמזים על חטא, אין אוכלים מאכלים שמרמזים על גבורה, אוכלים רק מאכלים שמראים על אהבה, על מתיקות, על חסד ורחמים, על טובה

אכן אנו אנשים מבחוץ צריכים לחשוב כן עליהם, ולהעיתיר על ישועתם, ולהרגיש בצרתם, ולעזור בכל מה שיכולים.

אבל אותן יהודים צריכים להרגיש אווירה נעימה שיש להם הזכיה, שהקב"ה נתן להם הרבה מצוות, והמה עושים אותם בשמחה. כי אין בעל רחמנות כמו הרבוננו של עולם בעצמו, לא רחמנות מבקש ממנו הקב"ה בעת כזה. בוודאי שאנו צריכים להראות להם הרגישי רחמנות, אבל הרבוש"ע מבקש מאותם אנשים בעת כזה: עשה מצוותי בשמחה.

זהו העבודת הקודש שלנו בימים הנוראים, בימי הרחמים והרצון.

לצעוק 'המלך' בלב אמיץ

הרה"ק רבי משה מקאברין זצ"ל, נהוג היה לספר בכל ראש השנה קודם התפילה, מעשה דלהלן: ברוסיא היה בימים הקודמים הצאר, שהיה לו עשירות מופלגה, והיה לו בן יחיד. הבן יחיד כמובן, קיבל מהוריו כל מה שהיה רוצה. כשבן יחיד נתגדל, לא היה יודע אפילו כמה הכרת הטוב שצריך שיהיה לו כלפי הצאר, ולא עוד, אלא התחצף לו הרבה, הרי היה ילד מפונק, לא היה נוהג כשורה, וגם התחיל לבייש כל המלוכה, והמצב היה עובר על כל הגדרים.

הלכו שופטי המלך, והחליטו, שצריכים להרוג הילד הזה, הרי הוא מורד במלכות, לא שייך דבר אחר לעשות.

התשובה על זה הוא: התפקיד שלי הוא לעשות רצון השם. השי"ת נתן לכלל ישראל תרי"ג מצוות, וזהו לכלליות ישראל. חז"ל הוסיפו מצוות וגזירות ומנהגים ומסורות, וזהו ג"כ לכל הכלל ישראל. אבל יש מצוות שמצווה השי"ת לכל יהודי בנפרד ובפרטיות. כל יהודי מקבל מה' רשומה מלאה של מצוות, שרק הוא יכול לקיים אותן המצוות. אותן המצוות לא כתיב בהתורה בפירוש, כי המה מצוות לכל יהודי בנפרד ובפרטיות.

ומהו המצוות שהקב"ה מצוה לכל יהודי בפרטיות?

זהו המאורעות שאירע בחיים של האדם, מצביו הטובים ומצביו הקשים, הבין אדם למקום שלו והבין אדם לחבירו שלו, הרחמניות והגשמיות שלו, כל מקום וכל זמן כל אופן כיצד שיהיה. כל ענינים אלו המה מצוותיו, והשי"ת מבקש מיהודי זה: "בני, אלה המצוות שאני מצוה

במיוחד אליך, אני נותן לך מצוות אלו, ותקיימם בשמחה, תקבלם מאהבה!". ועל ידי שיהודי זה מתבונן בזה, שכל מה שעובר עליו, ומה שעובר על בניו, אלו המה מצוות ה', זהו רצון ה', ואנו יעשו ויקיימו מצוות אלו מתוך שמחה, אז נכנס כל המשפחה באווירה של שמחה, שאנו מקיימים הרבה מצוות! לא שמביטים על זה "אנו משפחה בעלי צרות, הרבה צרות יש לנו, אוי רבוננו של עולם?! רק אצלנו?".

הלך המלך ופיטר אותו מהדין. ליבו יצא ממנו, בקשה אחרונה כזה? צריכין לפטור, צריכים להניחו חפשי.

סיים הרה"ק מקאברין: אנו אומרים בראש השנה להקב"ה: יכול להיות שבמשך השנה העבר חטאנו לפניך, ומגיע לנו עונש חמור על זה. אבל אבי! מקודם שתוציא עלינו הגזר דין, אנו רוצים לצעוק "המלך". והקב"ה רואה שזה נובע מעומק שבלב, אמר הקב"ה: "ובכן בני יקרי, ליבי יוצא לי למענכם - אכתוב לכם כתיבה וחתימה טובה ושנה טובה ומתוקה!".

נא לחזק עצמינו לצעוק המלך, אין עוד מלבדו, אמת מלכינו אפס זולתו, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אני מאמין שכל מה שעושה הקב"ה הוא טוב, ואז יכתוב הקב"ה אותנו כתיבה וחתימה טובה ושנה טובה ומתוקה, ותמיד יאיר לנו, אמן כן יהי רצון.

הגיע היום שהיה צריכים להוציא הפסק דין, ובימים הללו היה נוהג, שביום שיצא הפסק דין, קיימו הפסק על אתר. הצאר והמלכה וכל הפמליא ישבו על העגלה, והם יהיו בעת המשפט. לב האב יצא למען בנו, ואמר לבנו: "ייצר לי מאוד, אבל אין אני יכול לעשות מאומה, יש חוקי מלוכה, דנו אותך למורד במלכות, ואין מה לעשות!".

אמר הבן לאביו, זה הוא מבין, אבל הוא רוצה לקבל רשות לומר בקשתו האחרונה. אמר המלך: בוודאי. אמר בן המלך, שבקשתו הוא, לרוץ מקודם לפני המלך והמלכה, ולצעוק בכל ליבו: "יחי אדונינו הצאר לעולם! יחי אדונינו הצאר לעולם!". זה מה שהוא רוצה לעשות כדבר האחרונה בחייו. ונתנו לו הרשות, והתחיל לרוץ לפני אביו, וצעק בקול רם "יחי אדונינו הצאר לעולם!". מכיון שראה אביו, ושמע בתוך קולו של בנו, שזה נובע ממקום עמוק ואמיתי שבליבו.

לרוץ מקודם לפני המלך והמלכה, ולצעוק בכל ליבו: "יחי אדונינו הצאר לעולם! יחי אדונינו הצאר לעולם!". זה מה שהוא רוצה לעשות כדבר האחרונה בחייו. ונתנו לו הרשות, והתחיל לרוץ לפני אביו, וצעק בקול רם "יחי אדונינו הצאר לעולם!". מכיון שראה אביו, ושמע בתוך קולו של בנו, שזה נובע ממקום עמוק ואמיתי שבליבו.

לקבל גליון זה או שאר הגליונות מהמערכת תפנו ל:

gilyonospm@gmail.com

מעשה בחסיד אחד

"כן, זהו השעיר לעזזאל!... אין אתה יודע מה שעשיתי עמי רבי יוד"...

יהודי סיפר סיפור מאלף מאוד:

לעזזאל!". שאלו המלמד: "למה?". מקודם לא רצה לענות לו. והמלמד חימם את ליבו, אז פתח את ליבו ואמר לו האמת, בדמעות בעיניו בכה, שאחיו התאום הוא כל כך מוכשר ברוחניות ובגשמיות, ולו לא הולך מאומה, הוא מרגיש ממש כמו השעיר לעזזאל ח"ו.

אמר לו המלמד: יש חילוק גדול בין השעיר לעזזאל. השעיר לעזזאל לא היה לו בחירה, מכיון שהוציאו את הגורל, והניחו עליו הגורל לעזזאל, בלי ברירה היה צריך ללכת, צריכים לעשות את רצון ה', הכריחו אותו ללכת. אבל אתה בני היקר, בחרת לומר עליך שאתה השעיר לעזזאל, אבל אתה יכול גם לבחור, שאתה רוצה להיות להשם, זהו בידך. אתה יכול לשנות עצמך, אתה יכול להקים חיים חדשים, יש לך הכוחות. הפראבלעם שלך הוא, שאתה חושב שאתה שעיר לעזזאל. ואם אתה יחשוב שאתה שעיר להשם, אז תרגיש שונה.

עברו הרבה שנים, המלמד כבר נזדקן ובא בימים, והזמינו אותו לאיזה חתונה. הוא הגיע להקבלת פנים, והמתינו שהראש ישיבה של החתן יגיע לסדר קידושין. הראש ישיבה מגיע, ויהודי הזקן - המלמד של פעם - הביט בו. הוא שואל לאחד מן הסביבה, "מה שמו של הראש ישיבה?" הלה אומר לו שמו. והראש ישיבה רואה שיהודי הזקן מביט בו ומתבונן בו. ניגש אליו, ואמר לו, "כן, זהו השעיר לעזזאל!... אין אתה יודע מה

הוא למד בחיידר, ובכתה שלו למדו שני אחים תאומים, המה היו נראים שונים, והיו להם טבעיות שונים. אבל לא היה להם כשרונות שונים. בהעת שלילד אחד היה לו כשרונות נפלאות, למד, התפלל, היה לו התמדה, מידות טובות, דיבור דברים מחוכמים, היה ילד מתוק, ילד חן. היה אח האחר ממש להיפך, היה יותר עצל, לא השתמש עם הראש שלו, ולא היה אהוב על הבריאם כל כך, לא היה מוטעם כל כך, לא אמר מאמרים מחוכמים מפיו, המצב בין שני אחים התאומים היה קשה.

פעם אחת בשעה שהמלמד שלהם לימד קודם יום כיפור שהיה בבית המקדש שתי שעירים, אחד היה לשם, ואחד לעזזאל, ואיתא בחז"ל שהשעירים היו צריכים להיות נראים שונים ממש, שוה בקומה, שוה בצורה. ועל אחד הניחו קלפא של גורל לשם, ועל אחד הגורל היה לעזזאל. כמו שהמלמד אמר זה בהכתה, פתח ילד אחד את פיו ואמר על עצמו "אני הוא השעיר לעזזאל!"... וזה היה אותו האח התאום שלא היה בעל כשרון כל כך.

המלמד עשה עצמו כאילו לא שמע, והמשיך בהלימוד. כשהגיע הפסקה, שאל המלמד מהילד: "מה אמרת באמצע הלימוד בענין השעירים?". אמר הילד להמלמד: "כן כן, אני הוא השעיר

כל אחד צריך להחליט בעצמו: "אני הוא השעיר לשם, אני יכול!". ואז יוכלו להגיע לעלות במעלות רמות. וזהו הסימן טוב לשנה הבאה. לא להיות טרוד בכל ראש השנה "אם אכן כיוונתי, או לא כיוונתי? יצאתי או לא יצאתי?" רק המחשבה תהיה: "כן, אני יכול, אני כולו לשם!".

שעשיתי עמי רבי יוד, מכיון שנתת לי הדברים החמומים והחזוק, שזה בידי להיות השעיר לשם, הנחתי עצמי בתורה ועבודה ויראת שמים, באמונה פשוטה בה' שזהו בידי, ואוכל להגיע לזה, כן! כהיום אני מנהיג ישיבה! אני ראש ישיבה!".

אזר לנתיבותי

לקבל קבלה טובה בלי נדר

תשובה: פסק המחבר (חיו"ד סי' רי"ד): דברים המותרים והיודעים בהם מותרים נהגו בהם איסור, הוי כאילו קבלו עליהם בנדר, ואסור להתירם להם. הלכך מי שרגיל להתענות תעניות שלפני ראש השנה ושבין ראש השנה ליום כיפורים, ומי שרגיל שלא לאכול בשר ושלא לשנות יין מר"ח אב או מ"ז בתמוז, ורוצה

אנו עומדין עכשיו בימים הקדושים בעשרת ימי תשובה, כשכלל ישראל מתעוררים בתשובה ותיקון המעשים, וכל אחד מקבל על עצמו קבלות טובות. ונתעורר שאלה אצל אנשים: האין יכולין לקבל על עצמו דבר טוב, ויהיה לה המעלה של קבלת דבר טוב, כל הזכותים והשפעות טובות שמנהג טוב מביא עמו, ועכ"ז לא יהיה בגדר של נדר, ובאופן שלא יכשלו לעולם בעוון נדרים.

לחזור בו מחמת שאינו בריא, צריך ג' שיתירו לו. אם בשעה שהתחיל לנהוג היה דעתו לנהוג כן לעולם ונהג כן אפילו פעם אחת, צריך התרה ויפתח בחרטה שמתחרט שנהג כן לשם נדר. לפיכך הרוצה לנהוג בקצת דברים המותרים לסייג ופרישות, יאמר בתחלת הנהגתו שאינו מקבל עליו כן בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהוג כן אלא בפעם ההוא, או בפעמים שירצה ולא לעולם ע"כ.

ולפי דברי המחבר נמצא, שצריכין לעשות שני דברים. א, לומר בפירוש, שאינו מקבלו בתורת נדר. והשנית, שאפילו כשעושה הדבר טוב, עושה אותה רק בפעם זה, ואם מקיימו עוד פעם, הרי עשה אותה רק עוד פעם, ואינו דבר שהוא מקבלו לעולם, ואזי יש לזה כל ההשפעות טובות כמו קבלה טובה.

ויש גם פוסקים שחלוקים על המחבר, וסב"ל שאין צריך להוסיף תנאי השנית, ודיו אם מפרשים מתחילה שאינו מקבלו בתורת נדר.

וראינו, שהיוסף אומץ מביא, שכל הפרשיות שאם עושה, כגון תענית, או שלא לאכול בשר באיזה יום מן הימים, או שלא ישתה יין באיזה יום מהימים, יאמר בפה מלא בפעם הראשון, שאינו מקבלו משום נדר, ואזי אפילו אם יעשה אותו כמה פעמים, לא יכנס בגדר נדר לעולם.

כתב החיד"א, שיאמר האדם, שאפילו אם נוהג בדבר טוב, הרבה פעמים וכסדר, עכ"ז אינו מקבלו עליו בתורת נדר, בשום אופן שבעולם.

וגם יש פוסקים שסב"ל, שסגי אפילו אם חושבין כן במחשבה, אבל מרוב הפוסקים משמע, שלתחילה צריך לפרש בפה, ובדיעבד יש לסמוך על אותן הפוסקים, שאם היה לו בשעת מעשה מחשבה שאינו מקבלו בתורת נדר, אינו חשוב כנדר.

הפוסקים האחרונים כתבו, שמה שהמחבר מוסיף, שיאמר בפירוש שאינו מקבלו לעולם, הוא מפני להביא בהירות לעצמו, שאכן אינו עושה הדבר בתורת נדר. אכן הקשו השפת אמת והאמרי יושר על דברי המחבר, למה צריכין ב' התנאים, שאם כבר אמר בפירוש שאינו מקבלו בתורת נדר, למה צריך עוד להוסיף שאינו עושה אותה רק בפעם זה. אבל למעשה הרי האמרי יושר מתרץ שהמחבר מוסיף תנאי זה משום שהתנאי שאינו מקבלו בתורת נדר אינו מועיל רק בפעם הראשונה, אבל כשיעשה אותה בפעמים אחרים, לא יפרש כל פעם שאינו עושה אותה בתורת נדר, ואנו חוששין שלבסוף ייעשה לנדר, אבל אם מגלה דעתו מתחילה ועד סוף, שלעולם ועד לא יתנהג בזה בתורת נדר, נחשב הדבר כאילו בכל פעם מפרש שאינו מקבלו ועושה אותה בתורת נדר.

השפת אמת מתרץ, שפשר דברי המחבר הוא, משום שאם יעשה הדבר ג' פעמים, יש לחשוש שנעשה נדר, אבל אם אמר שאינו מקבלו לעולם, מועיל שלא יעשה נדר אפילו אחר שמקיימו ג' פעמים.

בכל אופן, לכתחילה צריך לנהוג כדברי המחבר, להתנות בב' התנאים, הוא מקבל דבר טוב, ואומר להקב"ה: אני רוצה לנהוג כן, אני רוצה לעשותו, אבל לא בתורת נדר. וצריך לזכור, שיש ענין של קבלה לעשות דבר טוב, וזה סגולה בפני עצמו. וחוש' מזה יש קבלת נדר, וזה התחייבות אחרת. ואנו רוצין ליזהר שלא יעשה בתורת נדר, שלא יהיה התחייבות, שאם ח"ו ישכח לפעמים ויעבור על זה, או יהיה במצב של אונס ולא יכול לעמוד בה, ולא יהיה יכול להתיר הנדר, לא יהיה הקבלה טובה בתורת נדר, שלא יעבור על עוון נדברים, ואלו התנאים מועילים שלא יהיה בתורת נדר, אבל אינו לוקח כלום מהסגולות הגדולות שיש בענין לקבל קבלות טובות שהאדם מקבל על עצמו.

יכולין לשמוע התשובות על הקו על כפתור: 511

קול פנים מאירות

ענגלאנד: 0330-350-3190

ארה"ב: 845-414-0076

ארגנטינה: 5411-2152-7691

ארה"ק: 0-72-370-1823

אנטווערפן: 323-346-0673

די וואך ארויפגעלייגט געווארן:

שיעור הכנה לסליחות-
לבחורי ישיבת
סאטמאר: 01
דרשת שבת שובה
מוקדם: 01
דברות קודש בעת רעווה
דרעווין נצבים וילך
תשפ"ד: 01

גליון

מאמר המועד

~ לשון הקודש ~

ראש השנה תשפ"ה

מאמר: מלכיות – כדי
שתמליכוני עליכם
העבודה המיוחדת בזמנינו

מאת כ"ק מרדך
אדמו"ר שליט"א

יצא לאור
על ידי מערכת פנים
מאורות סיקסא

מערכת פנים מאירות
מכון להוצאות שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים
מאירות סיקסא שליט"א

יכולין לשמוע השיעורים:

בקול פנים מאירות

ארה"ב: 845-414-8211

845-414-0076

א"י: 072-370-1823

ענגלאנד: 0330-350-3190

ארגנטינע: 5411-2152-7691

אנטווערפן: 323-346-0673

לקבל הגליון ושאר גליונות מהמערכת יפנו:

gilyonospm@gmail.com

גם יכולין לשמוע השיעורים על: קול

הלשון/פנים מאירות

שיעור הכנה לראש

השנה: מלכיות - כדי

שתחליכנו עליכם

העבודה המיוחדת בזמננו

יש לנו תפילין היקרים ביותר, הציצית היקרים ביותר, שופר כשרה - וכי יתכן שדווקא בענין אימת הדין, נשארנו בקלות!?

אמר על זה המשגיח רבי יחזקאל לעוונישטיין: העולם התרגל, שלכל בעיה יש לה רפואה. אם אין יכולים לאכול, יש לנו אינטעריוונס, מכניסים צינור לתוך הבטן. מי שאינו מרגיש בטוב, על כל ענין יש רפואות טבעיים, יש עצות וסגולות. מה שזה גרם הוא, שכשאנו חושבים מהיום הדין, מהימים הנוראים - יש

לנו 'אנטיביאטיק'... כמו שיש אנטיביאטיק בגשמיות, יש לנו גם כן אנטיביאטיק ברוחניות. אנו רגילים שעל כל דבר יש עצה בגשמיות, יש ארגונים לכל ענין, נוסעים למקומות הקדושים, יש סגולות, נתרגלנו שקושיים ובעיות אין מעמיד אותנו מחיינו, יש לנו עצה לכל פראבלעם. בימים הקודמים, כשהיה לאחד ל"ע אינפעקציע על הראיה, נפל עליו אימה ופחד נורא, התענו, עשו תשובה. כהיום, על כל דבר יש לנו עצה, אנו חיים בדור שהקב"ה הרגיל אותנו ברוך ה', שעל כל דבר יש לנו עצה. ולכן כשמגיע הימים

היכן הוא הפחד שלנו מימי הדין? הגאון רבי ישראל סלאנטער ז"ל מביא: לכאורה צריכין להבין, בדורות הקודמים כשבירכו חודש אלול, נפל העולם בפחד ששרר עד אחר הימים נוראים, מה נעשה עמנו?

זקני [כ"ק אדמו"ר הגה"ק בעל

ברכת שמים מקאשוי זצוק"ל] אמר לי, שמילדותו הוא זוכר, שמראש חודש אלול עד אחר שמחת תורה נכנסו בהגופים ובהעצמות, איזה שינוי משמעותי, ראו את חודש אלול ותשרי, ראו שינוי משמעותי על הפעולות, על

המחשבה דיבור ומעשה, מאיזה ימים מדברים עכשיו, אם זה יהיה ימי הסליחות, ערב ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום כיפור, הימים בין יום כיפור לסוכות, סוכות, חול המועד, הושענא רבה, שמיני עצרת, הגופים והצורות של כל אחד דיבר בעד עצמם.

הקלות נובע מכיון שיש לנו על הכל דרך יציאה מובא מרבי יחזקאל לעוונישטיין ז"ל, שזה מה שלא רואים כהיום מה שראו בימים הקודמים, אינו דווקא ענין של ירידת הדורות. בזמננו, יושבים ולומדים, מדקדקים בקלה כבחמורה,

עצה על כל דבר. נא ליקח את מצב הדור ולהתקרב להקב"ה, להרבות בתורה תשובה תפילה וצדקה, אם הקב"ה עזר לנו שעל כל דבר יש לנו עצות, אין אנו צריכים לעסוק כל כך בעניני גשמיות, הרופא אין צריך כל כך את העזר שלך. אבל בעניני רוחניים צריכים בדווקא לעזרתך, זהו הנסיון שלנו, מה שלא היה בדורות הקודמים.

להודות לה' שהכל הוא אכן בקלות יותר אנו צריכים להודות לה', שכשבא יהודי בראש השנה לבית המדרש, הטעמפראטור הוא בדיוק כמו שהוא טוב ליום ראש השנה לפני צהריים, ואחר צהריים כמו שהוא טוב לזמן ההוא, ומה אתה צריך לעשות? עשה חשבון הנפש, תשוחח אל ה', תסדר את הסדר היום שלך, תרגיש שה' עושה קל לנו ברוחניות ובגשמיות, כדי שנתקרבנו לו, זה מה שצריך הדור שלנו לעשות.

אנו צריכים להכיר שרק ה' יכול לעזרנו אמרו חז"ל (מובא בספר דגל המוסר עמ' 80 בשם ר' חיים זי"צ"ק. ולשון חז"ל הוא (ילקוט שמעוני פרשת ויחי רמז קסב) אנא שא נא [נ, י"ז] אמר הקדוש ברוך הוא אתם אמרתם בלשון אנא עתיד כהן גדול ליכנס לבית קודש הקדשים ומלמד סניגוריא על בניכם בלשון הזה אנא השם. (בראשית רבתי פרשת ויחי עמוד 259) א"ר אבין הלוי, אמר הב"ה לשבטים אתם אומרים אנא, חייכם כי בלשון [הזה] כהן גדול עומד ומכפר עליכם ביום הכפורים אנא ה' כפר נא. (מדרש תנחומא (בובר) פרשת שמות סימן ב) אמר ר' אבין אמר הקדוש ברוך הוא אתם אמרתם בלשון הזה אנא,

הנוראים, אנו חושבים, מה הפראבלעם? יאמרו סליחות, יתפללו באריכות, וממילא אין לנו הפחד כמו לפנים.

צריכים להכיר שאין לנו דרך יציאה - זה תלוי בידנו, מהו העבודה שלנו? אליבא דאמת, אין זה פראבלעם, אכן צריכים להודות לה' שבדורותינו, הדור של משיח, שאין לנו הכוחות לעבור כל הקושיים, הרבוננו של עולם מגלה לנו התגלות כבוד השכינה. אבל יש קושיים אחרים, יש קושיים ללמוד ולהתפלל בעמקות, יש קושיים בעבודת תיקון המידות, יש קושיים בעניני חינוך הבנים והבנות, אין לנו הצדיקים כדוגמת הבעל שם טוב הק' ותלמידיו. ולכן, יש לנו אכן רפואות על כל דבר, וגם ברוחניות, אבל לגבי עניני רוחניות צריכין יותר להתבונן, שזהו בידנו. שאר הדברים הקב"ה לקח מעמנו, יש רופאים ובית החולים, אבל ברוחניות אנו צריכים להתבונן ולהכיר, שזה נשאר מיתלי תליא בידנו, לא הרבי שלי, הצדיק שלי, הסגולות והמקומות הקדושים, יכול לעזור אותי, רק זהו בידנו, כל אחד כפי הכוחות שלו, וכפי היכולת שלו.

הדור שלנו יש לה נסיון שלא היה לפנים - צריכים לקחת ביד עצמו

המהלך המחשבה צריך להיות, שהקב"ה אכן עזר לנו, ברוחניות ובגשמיות הוא קל ביותר לנו, קל ביותר להדפיס ספרים, יש לנו כל מיני ספרים, ומה אנו צריכים לעשות עם זה? לא ח"ו לקחת את הימים הנוראים בקלות, ליקח בקלות הענין של לעשות תשובה - קח את זה ברצינות. אבל מאידך גיסא, עם אמונה ובטחון, שהקב"ה אכן יש לו

העליונה. וזה שנתן לנו הקב"ה במתנה והוא אומר 'כפר נא', אנו מכירים בהשגחה העליונה. כהיום יום, כשהקב"ה נתן לנו כל כך תרופות לכל הפראבלעמען שלנו, עם כל זה רצה הקב"ה שאנו יכירו, שלא הארגונים מצילים אותנו, רק הקב"ה עוזר לנו, לא המקומות הקדושים עוזרים, המקומות הקדושים המה מקום קדוש, מקום השראת השכינה, ששם מתפללים להקב"ה, זהו עבודתינו בימים הקדושים, להכיר בהשגחתו העליונה.

גופינו הוא עבודת השם

כיצד מכירים בהשגחה העליונה? איתא ברשב"א (מסכת ברכות י'), כשיהודי עומד להתפלל להקב"ה צריך הוא לכווין דעתו להקב"ה, לא לחשוב מדבר אחר רק מהקב"ה. אומר הרשב"א, שכל עניני גשמיות שאנו עושים, אכילה שתיה ודומיהן, זהו הכל שיהיה לנו גוף בריא לעבודת ה', ולכן עומדים ברגליים צמודים בשעת שמונה עשרה, להראות שהגוף הגשמי הוא רק להכיר שכל הגוף הוא עבודת ה'.

העבירות נובעים שאין אנו מכירים בהשגחה העליונה, וזהו העבודה שלנו ביום כיפור, שאנו מכירים שכל הדברים טובים שהקב"ה נתן לנו במשך השנה, אנו

עתיד כהן גדול ליכנס לבית קדש הקדשים ומלמד סניגוריא על בניכם בלשון הזה אנא השם) כשהשבים אמרו ליוסף 'אנא שא נא לפשע אחיך', בזכות זה זכה כלל ישראל שהכהן גדול נכנס לקדשי קדשים ומתפלל על הכלל ישראל בכל שנה ושנה, והוא מבקש 'כפר לעמך ישראל'. מה השייכות בין הענינים? מה השייכות של 'מכירת יוסף' עם הכהן גדול שנכנס לקדשי קדשים?

עם כל זה רצה הקב"ה שאנו יכירו, שלא הארגונים מצילים אותנו, רק הקב"ה עוזר לנו, לא המקומות הקדושים עוזרים, המקומות הקדושים המה מקום קדוש, מקום השראת השכינה, ששם מתפללים להקב"ה...

התשובה על זה הוא - מובא מבעלי מוסר. השבים מכרו את יוסף מכיון שפסקו השאלה שהם צריכים למכרו, אבל מה אירע? הם חסרו כביכול את ההשגחה העליונה מפסקם. לאחר מכן כשהם ראו שה' בחר בנשמת יוסף הצדיק, הקב"ה האמין בו שיוכל להגיע למצרים, להיות מלך, והיה המציל מכלל ישראל עד סוף כל

הדורות, שיוכלו להחזיק מעמד בגלות המר, אמרו 'אנא שא נא פשע אחיך'. כשהכהן גדול נכנס לקדשי קדשים, הוא עושה העבודה ביום כיפור, הוא אומר 'כפר נא', קח את אותה העבודה שהשבים עשו כשביקשו מחילה מיוסף.

כי כל העוונות נובעים מהטעות שהאדם שוכח חס ושלום בהשגחתו

מתריעין, שהכל הוא השגחתו העליונה, וזהו תשובה שלימה.

מתפללים על עניני גשמיות, וביום שני על עניני רוחניות.

ענה להם הרה"ק מראפשיץ: אומרים בתפילה 'זה היום תחילת מעשיך', כשנכנס ראש השנה, הבריאה נתחדש מחדש, גם האדם נעשה בריה חדשה. שלמה המלך אומר בקהלת שהשורש של האדם הוא כולו רוחניות, רק במשך השנה על ידי הדאגות, או אם ח"ו עושים עבירה, יכול לירע שמנותקים מן השורש, שהיינו נשמה קדושה וטהורה.

ואמר על זה משל, כשילד נולד, עדיין אינו יודע כלום, ככל היותר שנגדל, מבינים יותר, ברוחניות ובגשמיות. אומרים לפעמים לילד ולבחר 'כשתגדל אז תבין'. כמו כן, בליל ראש השנה, האדם הוא כתינוק שנולד, ואז צריך הוא לחטוף ולהתפלל על עניני רוחניות. ביום שני, כשכבר חטף להתפלל על עניני רוחניות, יכול להתפלל גם על עניני גשמיות, מכיון שעתה הוא מבין שכל עניני גשמיות המה ג"כ חתיכה אחת של רוחניות. ביום ראשון אומרים לו, כשאתה תגדל אז תבין. וביום שני אומרים לו, כבר נתגדלת, אתה כבר יכול להתפלל גם על עניני גשמיות, אתה כבר יודע כיצד להשתמש בעניני גשמיות לצורך רוחני.

להשתמש עם הקלות שלנו לעניני עבודת ה' צריכין להביט על העולם בעין טוב. הרבנו שלו עולם התגלה לנו באופן שלא התגלה אף פעם. כל דבר שעושים המה יותר קלים. האדם צריך להתבונן בזה, ולהשתמש עמה לעבודת

הסיבה למה האדם נכשל עם עוונות ופשעים, לדבר לשון הרע, לחלוק על יהודים אחרים - הכל נובע מכיון שחסר לנו ההכרה שהכל הוא בהשגחתו יתברך. עבודתנו הוא, להבין ולהכיר ולתריע להקב"ה, שאנו כן מכירים בה', וכל עניני קלות ונוחות בעניני גשמיות ורוחניות שהקב"ה מכין לנו, הוא לעשות עמהם עבודת ה' בחוזק.

אין לנו חולשת הדורות, יש לנו התגלות הדורות, הקב"ה מתגלה לנו בדור שלנו, שאנו יכולין לנצל כל תנועה קלה לעבודת ה'.

בתחילת יום ראש השנה הוא היותר רוחני, ונעשים יותר ויותר מגושים

אומרים בשם הצדיקים, שביום א' דראש השנה מתפללים רק לעניני רוחניות, וביום ב' מתפללים גם על עניני גשמיות (עי' פרי עץ חיים שער ראש השנה פ"ד, שבכל העולמות יש גוף ונשמה, פנימיות וחיצוניות, וביום א דר"ה מעלין פנימיות ונשמות העולמות, וביום ב' דר"ה מעלין חיצוניות וגוף העולמות). מספרים שפעם אחת באו החסידים להרה"ק מראפשיץ זי"ע, ושאלו, לכאורה היה צריך להיות הסדר הפוך, ביום ראשון דראש השנה, עדיין מונחים קצת בגשם, ערב יום טוב עדיין יום חול הוא, ועדיין אין לנו המוחין להתפלל על עניני רוחני, ולכאורה היו צריכים לתקן להיפך, שביום ראשון

לבקש גשמיזת כי זהו כבוד שמים
דוד המלך אומר בתהלים 'מה רב
טובך אשר צפנת ליראיך', יש כלל גדול,
הקב"ה ברא הכל רק לכבודו (ישעיהו מג
ז - ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו),
מי שהוא מתפלל לבני חיי ומזוני צריך
להיות בזה כבוד ה'. לכאורה לא היה
אדם צריך להתפלל, אבל הקב"ה
מתאווה לתפילתן של צדיקים, ולכן
מותר להתפלל על
צרכי פרטיים, אבל אנו
מתפללים לעשות רצון
ה', ואז נשפע לנו כל
דברים טובים
והשפעות טובות.

בהשפע הגשמי מונח גם
רוחניות
כמו שאתא
בספה"ק זרע קודש 'פ'
תולדות ד"ה קטונת)
וזל"ק: כאשר שמעתי
מפי אדמו"ר מלובלין
שאמר שהוא מתפלל
על אדם שיושפע לו
עשירות, ובהשפעה זו
נשפע גם יראת שמים,
כי שפע המקום ב"ה
נכלל מכל טוב,
וכשהקב"ה משפיע
לאדם טובה, בתוכה כל מיני טובות,
אפילו יראת שמים וכו', ולזה יכוון כל
אדם בתפילתו על צרכי הגוף, כי נכלל
בזה גם צרכי הנפש, כאשר אמרנו, מזון
וצדה השביע לנפשנו, דהיינו החיות
הקודש הניצוד בהמזון, מחיה לנפשינו,
דהיינו תורה ומצות ויראת שמים, הוא
חיי הנפש וכו', עכלה"ק.

ה', לכבוד זה הוא ילמוד יותר חסידות
ומוסר, גמרא עם כל המפרשים עד
השלחן ערוך ונושאי כליה.

לפנים היה קשה להתאפק לא
דבר לשון הרע, כהיום הכל הוא
בקלות, וזה גם כן קל. הכל הוא כהיום
קל, וגם כן קל יותר לא לישן כל שבת
בצהריים, רק גם ללמוד כמה שעות,
כהיום קל ביותר שלא
ליכנס בכעס, לא לנהוג
מחלוקת, לאכול
בתכלית הכשרות.

מבקשים חיים מאירים למען
שמו

האור המאיר
מפרש: אנו מתפללים
'כתבינו בספר החיים
למענך אלקים חיים'.
'ספר' הוא גם מלשון
'ספיר ויהלום', מלשון
בהירות. יש לך אדם
שהוא מבלה ימיו
בענייני גשמיזת, לכלכל
ביתו, והוא עוד אומר
שהוא מקיים מצוות
צדקה, מכיון שהוא
מפרנס אשתו ובניו.

אומר האור המאיר, לא לך נבראת, אין
זה העיקר. העיקר הוא, לעסוק בענייני
עבודת ה' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל
מאורך. ולפי זה הוא אומר: 'כתבינו
בספר החיים', שאנו יחיו ויראו האור,
ואנו ישמעו מה הקב"ה רוצה שיעשונו
בחינו.

**כאשר שמעתי מפי
אדמו"ר מלובלין
שאמר שהוא מתפלל
על אדם שיושפע לו
עשירות, ובהשפעה זו
נשפע גם יראת שמים,
כי שפע המקום ב"ה
נכלל מכל טוב,
וכשהקב"ה משפיע
לאדם טובה, בתוכה כל
מיני טובות, אפילו
יראת שמים...**

כשכבר קצת מגושמים, צריכים כבר להזכיר בפירושו.

הרעיון של 'מלכיות זכרונות שופרות' מהו מלכיות זכרונות שופרות? 'מלכיות' הוא לומר שאנו זוכרים שכל דבר עושים לכבודו 'יתברך'. 'זכרונות' הוא לזכור שהן כשהולך קשה או קל, זוכרים שיש בורא עולם. 'שופרות' הוא ענין של מתן תורה וגאולה, שופרות הוא חכמה ואינה מלאכה, מונח בזה 'ראשית חכמה יראת ה'.

צריכים לשמור היטב הנשמה החדשה שמקבלים כשאדם קונה בית חדש, מתחילה הוא שומר היטב על הבית, שלא לגשת וליגע בכלי בית החדשים. כשקונים מלבוש חדש, מתחילה שומרים עליה היטב, וכן הוא בכל דבר, ככל שהדבר יקר יותר, שומרים הדבר יותר ולזמן ארוך יותר. וכן אנו צריכים לעשות ברוחניות, לשמור את הנשמה הקדושה החדשה שמקבלים בליל ראש השנה. משה רבינו אמר בשעת קריעת ים סוף 'התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום', 'היום' מרמז על ראש השנה, כל מיני ישועות מכל השנה מיתלי תלי בראש השנה, אין סוף וגבול להחסדים של הקב"ה, אין לנו שמץ השגה בזה, ואנו מקבלים את השגחתו העליונה, להיות סמוך ובטוח רק על ה'.

אמנותנו ובטחוננו נשאר לנו על ידי שמירת המסורה כיצד ישאר אצלינו האמונה והבטחון? על ידי שאנו יעשו כל עניני המסורה, ומנהגים, בהכנעה גדולה לה'. 'התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום', אנו צריכים להתרועע 'יתגדל

זהו עבודתנו בימים הקדושים, זהו התפילה שלנו בגשמיות וברוחניות, זהו עבודתנו הקודש בחודש תשרי, להכיר שאין עוד מלבדו, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יציר כי אתה יצרתו - דהיינו, שהאדם יכיר שטוב בגשמיות הוא רק אם זה מתאים והולך צמוד עם הרוחניות.

בתפילת מעריב ביום ראשון של ראש השנה האדם הוא היותר רוחני

בשאלות ותשובות 'שיח יצחק' הוא מביא, שהוא רוצה לומר טעם חדש למה אומרים מזמור 'לדוד מזמור' בליל ראש השנה, יש אפילו קהילות שמנגנים 'וישאו כל לעבדך' כמו שמוצא באלף המגן. דהנה, השיטה של הבעל המאור הוא, שצריכין להזכיר 'מלכיות זכרונות שופרות' בכל תפילות של ראש השנה, מעריב, שחרית מוסף ומנחה, ואפילו שאין אנו פוסקים כשיטת הבעל המאור, עם כל זה אנו עושים זכר לדבר, שאנו אומרים במעריב 'לדוד מזמור' שיש בזה פסוקים של מלכיות, ולפני שמונה עשרה אנו נוהגים לומר 'תקעו בחודש שופר' שמזכירים שופרות, ואומרים 'עלה ויבוא... ויזכר זכרוננו' זהו זכרונות. ונמצא שאומרים גם במעריב 'מלכיות זכרונות שופרות'.

ולפי דברי הרה"ק מראפשיץ הנ"ל הדבר מתאים היטב. כי במעריב יכולים להזכיר מלכיות זכרונות שופרות גם ברמז, מכיון שהוא עוד בתחילת היום, שאנו נחשבים כקטן הנולד, ויכולין להזכיר אפילו רק ברמז, כי הנשמה מבין גם רמזים, אבל אח"כ בעצם היום,

ויתקדש שמיא רבה' מכיון שזהו חלקינו.

בכל פעם למצוא את העבודת השם בתוך המצב למה אנו אומרים בלשון כפולה 'שנהיה לראש ולא לזנב', כבר אמרת 'שנהיה לראש' ולמה צריכים גם להדגיש ההיפך 'ולא לזנב'? אמר רבי יעקב גאלינסקי ז"ל: כשהוא היה בגטו, מצא גוי זקן שהיה מחנך גדול בליטא, רבי יענקל רצה לשמח את הגוי. אמר לו הגוי: כיצד יכולין להיות בשמחה, הרי ישרפו אותנו? הוא חשב: אפילו אם עוד

ישארו כאן לעוד עשרים שנים, הוא יכול לעבוד את ה'. לכן התפלל לה' שיוכל להתחזק ביהדות. אחר כך כשהכיר מה שהרשעים עושים, וזהו שאלה מחיים או מוות, אז התפלל שיגיע ליקבר בקבר ישראל. אחר כך כשניצל מגיא צלמוות, אמר רבי יעקב: צריך למצוא בכל מצב את העבודת ה',

אפילו במצב הרע ביותר הוא מצא להתפלל תפילה לעבודת ה', שיגיע לקבר ישראל, ולכן הוא נעשה מגיד מישרים לכלל ישראל. ולפי זה הוא פירוש: עכשיו אנו מבינים למה אומרים כפל הלשון 'ונהיה לראש ולא לזנב' שלא יגיע למצב להיות ראש במצב של זנב, אבל בכל מצב אפילו בשעת נפילה יכולים עדיין להיות ראש.

תפילה מעומקא דליבא נתקבל

איתא בגמרא (יומא ג'): לפני שהכהן גדול יצא ביום כיפור מהקדשי קדשים התפלל תפילה קצרה, שכשהעובדי דרכים יתפללי שלא ירד גשמים, לא יקבל הקב"ה את תפילתם. וכל אחד מקשה: וכי זהו התפילה המעולה להתפלל ביום כיפור? למה צריכים להתפלל על זה? מתוך הפאניוויטטער רב ז"ל, שיהודי שמתפלל על זה, הוא איש עב וגס ביותר, הוא מתפלל מתוך גסות רוח שלו, אבל הוא מתפלל מעומקא דליבא.

והכהן גדול בקדשי קדשים היה צריך להתפלל שה' לא יקבל תפילתו, מכיון שכשיהודי מתפלל מעומקא דליבא, שיועד שאין אף אחד שיכול לעזור לו מלבד הקב"ה, נתקבל מיד תפילתו, אבל תפילתו אינו טוב לכלל העולם.

כשיועד שרק ה' יכול לעזור נתקבל התפילה

אנו רואים במעשה דחנה, אלקנה היה לו מנהג לעלות להבית המקדש ארבע פעמים בשנה, בכל שלש רגלים, וגם בראש השנה, אלקנה נתן בכל פעם מהמתנות לחנה מנה כפולה, מכיון שאהבה אותה יותר מפנינה. אלקנה שאל פעם את חנה: אהבתי אותך יותר מעשר ילדים, למה אתה בוכה? אז הלכה חנה לבכות ממרת נפשה, והתפללה לה' שיתן לה בן. מה הפשט מזה? אלא מכיון

כשהוא היה בגטו, מצא גוי זקן שהיה מחנך גדול בליטא, רבי יענקל רצה לשמח את הגוי. אמר לו הגוי: כיצד יכולין להיות בשמחה, הרי ישרפו אותנו?

השי"ת יעזור לכל ישראל בשנה טובה ומתוקה, ה' ישלח עשירות שהוא כולו טוב ויש בזה יראת שמים, ואנו יעסקו בעבודת ה', נחיו באמונה ובטחון, ונתפלל, ונזכה לשנה טובה ומתוקה, ולביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

שאלקנה אמר לה את זה, ראה שבעלה אלקנה הצדיק, כבר התייאש שיהיה לו ממנה ילדים, אז הלכה לבכות רק לה', מכיון שרק הוא יכול לעזור לה, וזה היה אכן הסוף, שהיה לה בן.

מכנים אנו בהכנה גדולה להתגלות כבוד שמים, אכן דורינו זכה לאור גדול, אבל צריכים להכיר בה'.

פנינים יקרים מתוך 'קונטרס הדרכה ליום טוב ראש השנה' (שיצא לאור אשתקד תשפ"ד)

שלא שלכעוס בראש השנה

נכר. בגמרא שבת קה, איתא אמר רבי שמעון בן אלעזר בשום חילפא בר איגרא בשם רבי יוחנן בן נורי: הקורע כליו בשעת כעסו, משבר כלים בשעת כעסו, זורק מעות, יהיה בעיניך כאילו עובד ע"ז, שזה אומנתו של היצר הרע, היום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד ע"ז. ומנין למידין דין זה, שנאמר לא יהיה לך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר, מהו אל זר השורה בגופו של אדם, זהו היצר הרע. הרי לן מדברי חז"ל, כי הפסוק של לא יהיה בך אל זר מיירי באיסור של כעס, שזה מביא ע"ז. ולפני פסוק זה מיירי מענין של ראש השנה, תקעו בחודש שופר. וזה מלמד לנו התורה"ק, כי בראש השנה צריכין ליהזר שלא ליפול במידת הכעס, שזהו כעובד ע"ז.

בש"ע סי' תקפ"ג איתא, מענין המאכלים שאוכלים בראש השנה לסימנא טבא. אמנם צריכים לידע מה שאיתא בפוסקים, מובא במשנ"ב ובשאר פוסקים, שצריכין ליהזר מאור שלא לכעוס בימים אלו. חוץ מזה שזהו איסור חמור, נחשב כעובד ע"ז, הרי זה ג"כ סימן טוב. כי מי שהוא בכעס, הרי הוא במצב רע, הרי הוא כועס, ואינו שרוי בשמחה. לכן אחד מהסימנים טובים, והסימן טוב החזק מכולם הוא, שיהיה בשמחה, בשלוה, ובטוח בה'.

אומרים ר"ה הפסוק בתהלים: תקעו בחודש שופר בכסא ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב. ובאותו פרק בתהלים כתוב אח"כ: לא יהיה לך אל זר, ולא תשתחוה לאל

את כולם, לומר דיבורים טובים, לקיים את ובערת הרע מקרבך, כל המידות הרעות לשרש מלבן, ולהביא רק שמחה ושלוה, שמחה בבית היהודי.

בהיכנס יום טוב, ונזכרו ששכחו לקנות איזה דבר, שלחו שליחות ואחד לא מילא את שליחתו, השלחן אינו ערוך, מאכלים אינם מבושלים, דברים אינם הולכים כדרך שרצית, הילדים מלכלכים בגדיהם, אינם נוהגים כהדרך שאתה סובר שכך צריכים להתנהג ביום נורא וקדוש כזה. יכול אתה לומר מוסר, יכול אתה לעשות כל מה שרצית, אבל הבת שחוק, הפנים מאירות לא יעבור מפניך. כעס, גאווה, פירוד לבבות, מילים שמצערות, אינם מדברים מיום א' סליחות עד אחר שמחת תורה, וכן ממשיכין הלאה לכל אורך השנה. מלמדים זכות על הבעל, והבעל על האשה, על הילדים, על המשמש, על האב"ד, על האדמו"ר, על הסוחר, על כולם, רק ללמד זכות ורק להאמין באמונה פשוטה שזהו הרצון ה', רק הקב"ה עושה הכל, ואנו משפחה שמחה, אנו משפיעים שמחה, אנו משפיעים טוב, אנו מליצי יושר, על משפחה שלנו ועל כל ישראל. ואוודאי אינם יושבים בראש השנה לא בבית המדרש ולא בשעת הסעודה, ומדברים לשון הרע, רכילות, על שום ישראל, רק מלמדים זכות, ומדברים רק דברים טובים ורמים ושמחים על עם קדוש.

בית היהודי צריך להיות בראש השנה במצב של מנוחה ושמחה אור

ובפרשת האזינו כתיב: ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, והכוונה י"ל, שאין לנו מידת הכעס, הנרמז בתיבות אל נכר, דהיינו שכעס בא מזה שהאדם אינו מאמין ח"ו שהכל הוא מהקב"ה, יש לו חסרון אמונה, חסרון בטחון. וכשאדם מאמין שהכל מה שקרה, אינו תלוי בהאדם, אין שום בריה יכול לעשות מאומה, לא לטוב ולא לרע, לא לאחר, לא לשכות, אין שום דבר יכול לקרא רק אם זהו רצון ה'. ממילא מובן הפסוק, ה' בדד ינחנו, כשאדם מאמין שהכל מתנהג רק ע"י הקב"ה לבדו, ואין עמו אל נכר, אזי לא נכנס בו מידת הכעס, שזהו כעובד ע"ז.

ממילא, עכשיו כשמתכווננים לראש השנה, וכולם מצפים ליכתב בשנה טובה ומבורכת, עושים כל כך ענייני סגולות לסימנא טבא, שיהיה שנה טובה, היותר רע שהאדם יכול לעשות להיפך מסימן רע, הוא ענין של כעס! שכעס, קודם כל הרי זה אינו סימן טוב, זהו כעס ומחלוקת ופירוד לבבות, דיבורים מיאוסים, דיבורים רעים. וחוצ' מזה, שזהו כעובד ע"ז, הרי זה חסרון גדולה באמונה, חסרון גדולה בבטחון, והרחקות נוראה מדביקות הבורא ית"ש ויתעלה. האיך יוכל האדם לעשות דבר חמור בהימים הקדושים של ראש השנה יום כיפור, סוכות, וכל הימים נוראים, וימי הרחמים והרצון! ממילא צריכים לידע, שבימים אלו צריכים לקבל הכל באהבה, בימים אלו צריכים ללמד זכות על כולם, לברך

בכעס, הכל יעשו ברגיעה, הכל יעשה במתינות. תגיע ליום טוב, ואם לא תגיע תדע שזהו רצון ה'. יזהרו מאוד כשקונים הבגדים להילדים לראש השנה, תדע כי הילדים אוהבים מאוד את מאכלי ראש השנה, ובפרט המאכלים של ליל השני של ראש השנה כשאוכלים פירות השהחינו, ולכן צריכים לקנות בגדי יום טוב מיוחדים לסעודת יום טוב, באופן שלא יניחו עליהם לחץ, ובגדים שבהם יוכלו לאכול במנוחה ושמחה.

ראש השנה אינו הזמן הנכון ללחוץ על הילדים. תלך, לא תלך, ראה נא התלכלך בגדיך... תקנו בגדים בשפע. צריכים להביא שמחה, מארש, ניגונים, בתוך היום הדין, ביחד עם האימה ופחד צריכים להביא בביתנו שמחה ומנוחה רבה, להראות לילדינו האריך ש'אידישקייט' הוא רגיעה ושמח ומאירה ומתיקה, והכל מתוך אימת יום הדין.

לִקְבֹּל עַל עֲצֻמוֹ אֵיזָה הַנְּהִיגָה טוֹבָה

כתבו הספרים הקדושים, שכל אחד יקבל על עצמו בצהרי ערב ראש השנה, איזה הנהגה טובה שיתנהג בזה כל השנה, ויתאמץ בזה בעזר ה' ובס"ד. שזה מראה להקב"ה את הרצינית שלנו ליום הדין, כיצד אנו ניגשים ברצינית ובפחד ליום הדין, וזה סימן טוב נעלה להאדם, שיצליח וינצח את המקטריגים, ויכתב לשנה טובה ומתוקה.

ליהודים, כל דבר שההורים יודעים שזה יביא לכעסנית, יקבלו עליהם מעכשיו, לעשות הכל שהדברים אלו יהיה מסודים ככל הקודם. ובכל אופן אינם נכנסים בכעס, לא יכעסו, ולא ידחקו שום אחד, לא ישאגו, ולא יזעפו, רק לעבוד על ענין של שמחה ואמונה, ובטחון, על אהבה אחוה שלום ורעות בין ישראל לאביהם שבשמים, בין ישראל לישראל, אהבת ישראל, אהבת חברים, זהו ענין שצריך להיות גם בבית עצמך, ההורים עם הילדים, הכל רק שמחה ומאירה, לא לכעוס על שום אחד, זהו הסימן טוב היותר גדול שיכולין לכבד את היום טוב, ואת כל השנה, להשפיע שיהיה שנה שמחה, מאירה, בריאה, לטובה ולברכה ברוחניות ובגשמיות.

דמעות מתוך שמחת הנפש

אמר הצמח צדק מליובאוויטש זצוק"ל: היום הוא ערב ראש השנה, צריכין להרבות באמירות תהלים עם דמעות, מעומקא דליבא. אבל צריך להיות מתוך שמחות הנפש. החיילים אומרים, לכבוש עיר לא כובשים עם דמעות אלא עם מארש. כשכובשים היצר הרע עושים את הכיבוש בשמחה.

עצה כיצד להיות סעודת יום

טוב רגיעה

נחוץ מאוד לכל אחד, והוא בדרך סגולה, שבערב ראש השנה לא יפול